

Hồi 16

Lòng Đầy Cảm Phục Thâm Giúp Ân Nhân Tiền Người Lên Đảo Gặp Hung Thần

Trên mặt biển, muôn ngàn con sóng lẫn lẫn dùn nhau phản chiếu ánh nắng ban mai chói chang đến lóa cả người. Buổi sáng trên biển, vốn là cảnh nhộn nhịp của ngư dân giong buồm ra khơi, thế nhưng một vùng quanh Mai Đảo ngược lại, vẫn tịch mịch hoang vắng duy nhất chỉ có con thuyền thân trắng muốt như hòa mình vào cùng sóng biển nhằm hưởng biển khơi, nơi chân trời và biển gặp nhau mà lướt trôi.

Thiên Kỳ một mình ngồi trầm tư dưới cây san hô đầu mũi thuyền, ánh mắt chàng ngưng lại một nơi xa xăm trên mặt đại dương, chàng nhìn như xuất thần tựa hồ như lúc này lòng chàng đang thả vào một Thế giới nào khác. Ánh thái dương hắt lên từ những con sóng vốn làm cho da người ta hồng hào lên trong nắng mai, thế nhưng khuôn mặt chàng lại trắng bệch ra tựa như hóa thạch, tuyệt nhiên không một nét nhỏ nào trên khuôn mặt ấy biểu lộ tâm trạng của một con người !

Bên trong khoang thuyền, tuyệt sắc mỹ nhân ngược lại ngưng ánh mắt nhìn chàng xuyên qua bức rèm thưa màu thiên thanh. Đã mấy lần nàng hai tay nâng phần điểm tâm ăn sáng lên định vén rèm mang ra cho chàng dùng. Thế nhưng tay nàng ngần ngại chạm vào bức rèm, nàng đến một chút hào khí của hồi đêm cũng không còn. Lòng nàng tự dừng cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một chuyện đáng sợ phải làm, cũng chính vì vậy mấy lần nàng định lên tiếng, nhưng rồi âm thanh tắt nghẽn trong cổ họng, gần như vang dội lại trong tâm thức của nàng. .

Trên con thuyền chỉ còn lại một mình Ngũ Xảo Vân là hoạt động đôi tay đưa con thuyền về phía trước, tuy chỉ một mình bà chèo chống, thế nhưng con thuyền vẫn bình ổn trên đại dương mênh mông. Bóng thuyền mỗi lúc mỗi gần lại trên mặt biển thì đảo mai hoa cũng khuất dần trong màu xuất khẩu nước biển, nhưng trước mắt vẫn chưa hề nhận ra một màu xuất khẩu nào của đất liền.

Con người ta dù lo lớn vĩ đại đến đâu thì trước biển cả mênh mông bỗng nhiên cảm thấy nhỏ bé kỳ lạ . Đồng Thiên Kỳ vẫn đôi mắt xa xăm không mục đích ở khoảng không gian trước mặt, tâm hồn chàng giờ đây không thuộc về thế giới thực tại nữa mà chừng như hòa quyện vào sóng biển, hòa quyện vào ánh thái dương, hòa quyện vào

một thế giới mà con người không bao giờ đặt bước chân phàm vào được- Một thế giới vô thức

Khi bóng thuyền đã không còn nữa, khô cầu lửa cháy bỏng trên đầu thì trong làn hơi nước biển mẩn mẩn đã thấy xuất hiện một chấm nhỏ màu xanh thẫm. Đất liền hay nói đúng hơn là một hòn đảo !

Đồng Thiên Kỳ tự hồ như không hay biết gì mãi đến khi một giọng oanh trong trẻo vang lên bên tai mới đánh tỉnh chàng :

- Đồng công tử, mãi tối hôm qua đến bây giờ công tử chưa dùng tí gì

Đồng Thiên Kỳ không chút giật mình, thế nhưng chàng giờ đây đã đưa thần trí về với thực tại, Chàng không quay đầu lại, nhưng cũng nhận ra giọng nói thánh thót ngân nga mà trên thế gian này tự hồ như không có mấy nữ nhân có được kia là ai. Chỉ có một điểm khiến chàng giựt mình tự hỏi làm sao người đến sát bên cạnh mà không hề hay biết ? Chàng chậm rãi ngẩng nhẹ đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú xanh xao thoáng hiện một nụ cười miễn cưỡng :

- Cô nương làm vậy chàng lẽ có điều kiện gì khác ?

Một khuôn mặt thạch, một giọng nói ngang, tàn nhẫn ! Quả nhiên tàn nhẫn. Thiếu nữ mím môi, bỗng nhiên hai tay đang hưng mẫn cơm liền quay phắt người muốn bỏ đi trở Lại vào trong khoang thuyền, thế nhưng một mãnh lực vô hình níu giữ nàng lại, nàng tuyệt nhiên không cất nổi một bước

Nàng không cưỡng lại được tâm thức tự hữu, quay đầu liếc nhanh trên khuôn mặt trắng xanh của chàng, nhưng nàng đã quay đầu nhìn ra biển, một tiếng thờ dài tự như không bao giờ có được thoát ra từ miệng chàng .

- Ài ...Tại hạ có thể làm phiền hỏi cô nương, từ đây cách Cửu U Đảo còn bao xa ?

Thiếu nữ nghe hỏi câu này thì thoáng lo âu, ngậm nén tiếng thờ dài nào nuốt trong lòng, nghĩ : "Chỉ ngay ở trước mắt chàng đó thôi, thế nhưng hiện tại chàng còn mang trọng thương trên người ."

Cùng với sự xoay chuyển ý nghĩ, nàng quay người lại nhẹ nhàng đặt mâm cơm trước mặt chàng, giọng thấp nhỏ nói :

- Thực ra tôi chỉ biết phương hướng đi đến Cửu U Đảo, thế nhưng chưa đến đó bao giờ. Cho nên cách bao xa thực tình tôi không biết !

Đồng Thiên Kỳ bỗng trong lòng thót lại buộc miệng nói :

- Ý cô nương là chúng ta cần phải từ từ tìm kiếm ?

- Ngoài cách đó biết làm thế nào hơn ? Thế nhưng, theo tôi phán đoán thử Cửu U Đảo cách đây không còn bao xa chỉ cần trời sập tối xuống là chúng ta dễ dàng phát hiện được nó.

Đồng Thiên Kỳ nghe thoáng chút ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao bảo trời tối xuống mới dễ phát hiện ?

Thiếu nữ trên hoa dung thoát biến sắc đôi mắt đen long lanh mê lòng người bỗng chốc thoáng hiện ánh u buồn ảm đạm, hồi !âu nàng mới thốt nên lời

- Khi trời tối, trên đảo mới lên đèn sáng rực, xa gần bấy giờ dễ phân biệt, đó chính là dấu hiệu đặc biệt của Cửu U Đảo, cũng chính là nơi võ lâm đồng đạo một đi không ...

Câu cuối cùng tự hồ nàng không còn can đảm nói hết. Thế nhưng lòng Đồng Thiên Kỳ bất giác tối sầm lại, thầm nghĩ đến một thiếu nữ tài hoa trí tuệ như thiếu nữ này mà nhắc đến Cửu U Đảo cũng khiếp sợ, đủ thấy người trên giang hồ mỗi lần nhắc đến mấy tiếng Cửu U Đảo đều kinh hồn bạt vía hẳn không phải là hư ngôn. Cửu U Đảo nhất định có chỗ uy hiếp lòng người chứ chẳng chơi . .. Ài! nhưng vì người thân báo cừu, Đồng Thiên Kỳ ta lẽ nào khiếp sợ không đi ?

Nghĩ như vậy, trên mặt chàng lập tức hiện nụ cười điềm nhiên, nói :

- Cũng chính là ánh quỷ đăng mà võ lâm đồng đạo hễ đã một lần đến thì không bao giờ trở lại, đúng không ?

Nói dứt, bất giác chàng ngược mắt nhìn vào mặt thiếu nữ, trong rong một sát na bốn ánh mắt gặp nhau, thiếu nữ vội vàng quay đầu lẩn tránh ánh mắt vừa nồng nhiệt vừa cứng rắn lạnh lùng của chàng trai, liền thay đổi câu chuyện nói :

- Đồng công tử, bữa cơm này cứ coi như tôi là chủ mời khách vậy i

Đồng Thiên Kỳ thâm hồi ánh mắt cười vui vẻ hỏi :

- Tại hạ có thể biết phương danh của cô nương chứ ?

Thiếu nữ nghe hỏi đột nhiên quay đầu lại trên má phấn phớt hiện chút cảm động, buột miệng đáp :

- Đồng công tử nghĩ đến chuyện báo đáp sau này đó ư ?

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận lời, tự nhiên :

- Cô nương thứ lỗi, đồng mõ xưa nay chưa từng ban ân huệ cho ai, bởi vì Đồng mõ không hề có bằng hữu trong giang hồ, bởi vậy lồng mõ cũng không thể nhận không một ân huệ của người khác.

Mỹ nhân bất chợt giận trong lòng, thầm rủa “Lãnh Diện Nhân !”, không dấu được chút phần uất trong giọng nói:

- Bốn cô nương Nhan Ngọc Dung, như đã không xứng làm bạn với công tử, vậy thì định đợi một ngày công tử báo đáp trong tương lai vậy :

Dứt lời, nàng không phút do dự, dứt khoát nhún mình lướt trở vào trong khoang thuyền.

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc nhìn thấy bóng hồng đã khuất sau rèm châu, bất giác thở dài một tiếng, miệng lẩm bẩm:

"Tương lai ! có lẽ sẽ có một ngày nàng hiểu rằng chẳng phải nàng không xứng !"

Nói rồi theo bản năng chàng cầm bát dưa lên ăn cơm, trên môi còn phớt nhẹ một nụ cười.

Một hương vị thơm phứt đến kỳ lạ trong cổ miệng chàng, tựa hồ không phải phát ra từ chén canh hạt sen bình thường này, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ quả thực vì đói nên ăn ngấu ngiến mãi không nhận ra đó thôi.

Đột nhiên vừa lúc ấy, trên trời bỗng xuất hiện một bóng phụng to lớn, trên lưng ngồi một người, đó không ai khác mà là gã chiếu niên họ Lăng. Gã vốn không yên tâm từ khi rời xa người mà lòng gã say mê : Nhan Ngọc Dung, cho nên gã từ khi thuyền rời Mai Hoa đảo liền cỡi con phụng quý gia bảo bay theo chiếc thuyền. Gã cứ ngỡ thiếu nữ thế nào cũng gọi mình đáp xuống ăn cơm, nào ngờ cô ta quên mất gã.

Khí Đồng Thiên Kỳ bắt đầu nắm bát cơm, thì trong ánh mắt vốn giảo quyết của gã bỗng xuất hiện một cổ sát khí rợn người.

Một chén canh hạt sen phút chốc vào bụng, nó vốn đã chẳng bù đắp nổi chiếc bụng lép kẹp của chàng, mà ngược lại chàng cảm giác vết nội thương trong người bỗng nhiên nóng rất đau nhức vô cùng khó chịu. Cảm nghĩ đầu tiên vụt lóe ngang qua đầu chàng là chàng đã trúng kế của Nhan Ngọc Dung, một bản năng của người luyện võ là đề khí tụ thần bắt đầu điều hòa chân lực.

Vừa vận khí điều tức, trên mặt chàng bỗng xuất hiện vẻ hổ thẹn, bởi vì cổ nhiệt khí chợt xuất hiện ấy theo chân khí thúc đẩy vận hành làm thông kinh đả mạch càng nhanh hơn.

Chàng lắc đầu lòng nặng nề tâm sự, miệng lẩm bẩm một mình : "Cô nương đến bây giờ Đồng mỗ mới thật sự hiểu hết thiện ý của cô nương, có lẽ muộn rồi vậy ! Chỉ nguyện Đồng mỗ này còn nguyên vẹn rời khỏi Cửu U ảo, nhất định báo đáp thiện tâm của cô nương !"

Lại một tiếng than dài thoát khỏi cửa miệng chàng, rồi đôi bờ mi từ từ khép lại.

Thuyền vẫn lặng lẽ lướt tới trước.

Khối mặt trời đỏ ối giờ đây đang từ từ chìm ngập xuống đáy biển, chỉ còn lại những tia nắng cuối cùng đỏ như gân máu hằn trên mặt biển.

Quần đảo lớn trước mặt giờ đây đã thấy rõ hơn.

Theo con thuyền, trên cao vẫn là con chim phụng chở gã thiếu niên họ Lăng.

Đồng Thiên Kỳ vẫn nhắm mắt hành công, mọi chuyện trên thuyền chừng như không thay đổi một nét gì nhỏ, ngoại trừ khuôn mặt khô ngô anh tuấn của Đồng Thiên Kỳ giờ đây hồng hào tươi nhuận, có sinh khí chứ không còn trắng bệch như thạch tượng hồi sáng.

Ngũ Xảo Vân lặng lẽ chèo thuyền như là phần hồn của con thuyền khiến cho nó có sức sống mà vươn về trước, đôi bàn tay chắc nịch của bà ta hươ mái chèo đẩy sóng nước về sau, như xóa tan đi những tia tà dương còn sót lại trên mặt biển.

Biển giờ đây chỉ là một màu xuất khẩu đen thăm thẳm, quần đảo trước mặt như một con quái vật sừng sững hiện lên trong màn đêm huyền hoặc của đại dương bao la.

Khi khoảng cách giữa con thuyền và hòn đảo chỉ còn chừng năm mươi trượng, thì con quái vật đen ngòm ấy tự như sáng rực lên vì vô số ngọn đèn biển. Trong xa xa nó tự hồ như một con quái vật đang giơ nanh múa vuốt chực vồ mồi, bấy giờ những ngọn đèn như những đốm lân tinh điểm trên mình nó bởi rêu phong phủ lên mình nó hàng ngàn năm nay

Thuyền đã đến gần đảo hơn, dưới ánh đèn rực rỡ xuất khẩu lục tim tím, nhưng mắt nhìn không thấy bóng người, tai không nghe tiếng người. Dưới ánh đèn xanh xanh không người ấy, chỉ còn nghe duy nhất tiếng hú của gió lọt qua những lỗ thạch không, khiến cảnh vật hoang vu rùng rợn trên đảo càng tăng thêm vẻ bí hiểm huyền hoặc !

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, theo bản năng chàng quay người lại, bất giác bắt gặp nhan Ngọc Dung cũng đã đứng bên mạn thuyền cách chàng chừng ba bộ, thế nhưng nàng quay lưng về phía chàng

Thuyền vẫn lặng lẽ tiến tới trước !

Đảo bấy giờ đã gần kề. Trên mặt nước vô số khối san hô lớn nhỏ khác nhau nhô hẳn lên, Đồng Thiên Kỳ nhắm tính cự ly nghĩ bằng vào thân pháp của mình thì có thể tung người rời thuyền, nương theo những khối san hô đó để phi vào đảo một cách dễ dàng.

Chàng thâm nén tiếng thở dài trong lòng, rồi tiến lên mấy bước cất giọng bình tĩnh nói :

- Cô nương ...

Nhan Ngọc Dung chậm chậm quay người lại, đôi mắt mê hồn nhìn Đồng Thiên Kỳ không chớp động, thế nhưng đôi môi màu hạnh đào thì máy động như muốn nói điều gì, thế nhưng thủy chung không sao thốt nên lời.

Đồng Thiên Kỳ cố dần con sóng trong lòng, cười diễm nhiên nói:

- Nhan cô nương, kia hẳn là Cửu U Đảo ?

Chàng hỏi chỉ là hỏi, nhưng không chờ câu trả lời của nàng, rồi chỉ tay vào những khối san hô trôi lên trên mặt biển đang bị sóng vỗ rì rào, nói tiếp :

- Đồng mỗ có thể nương theo những khối san hô này để lên đảo, bởi vậy thuyền cô nương có thể dừng lại ở đây.

Phấn diện của Nhan Ngọc Dung chợt biến sắc, nói :

- Công tử nhất quyết đi sao ?

Hàm ý trong câu hỏi này chừng như cố tình để cho chàng tự hiểu lấy, nét u uẩn trên mặt hoa hồng lâu mới dần dần tan biến.

Đồng Thiên Kỳ vẫn thần thái thản nhiên, cười nói .

- Mục đích Đồng mỗ đến đây là để lên đảo, cô nương tự nhiên phải biết. Cô nương nên cho thuyền dừng lại !

Nụ cười mê hồn thiên chất trên mặt Nhan Ngọc Dung đêm nay tựa như đã lặng chìm theo sóng biển, nàng quay nhanh đầu cố tránh ánh mắt của chàng, nhìn lên Cửu U Đảo nơi từng làm cho bao anh hùng hảo hán phải run lòng khiếp đảm, bỗng đứng tấm thân mảnh mai của nàng rung lên nhẹ nhẹ, thất thanh hỏi :

- Đồng công tử, công tử có nhìn thấy sợi thừng kia không ?

Theo giọng nói của nàng, cánh tay phải chỉ về hướng một cây cột đá nhô lên trên mặt nước bên ngoài đảo. Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mới quay đầu lại, lúc này theo cánh tay nàng, chàng đã nhận ra hết mọi cái trên cột đá dựng đứng, bất giác hơi khựng người, buột miệng nói :

- Đầu lâu khô trắng, hẳn khó phân biệt mặt người. Thế nhưng, nếu như cây ngân tiên kia là của người chết thì người này phải là "Truy Hồn Sách" Túc Kỳ năm xưa oai phong chấn động võ lâm.

Trên cột đá, một ngọn đèn lân tinh xanh lè lớn bằng chiếc bát, đang tỏa chiếu, dưới ánh lân tinh mờ nhạt ấy đủ nhận ra mặt chiếc đầu lâu khô trắng bị đóng đinh vào cột đá. Bên cạnh còn có một sợi thừng màu trắng bạc, chiếc sọ người trắng phếu vốn không đáng sợ lắm, thế nhưng ở đây dưới ánh sáng xanh lè của lân tinh khiến nó trở nên ma quái đáng sợ.

Con thuyền vẫn lẳng lẳng tiến về phía trước, lúc này bọn họ lại phát hiện những cột đá khác, vẫn dưới ánh sáng lân tinh huyền hoặc kia là những chiếc sọ người bị đóng đinh.

Nhan Ngọc Dung lòng tối sẫm lại, giọng trầm buồn hỏi :

- Đồng công tử có thể nhận ra những người kia chứ ?

Đồng Thiên Kỳ chẳng chút do dự với nụ cười hết sức bình thản đáp :

- Vâng, bọn họ đều là những nhân vật đáng kính năm xưa trên võ lâm !

Nhan Ngọc Dung cũng cười, nhưng là một nụ cười gượng gượng bất an hỏi :

- Đồng công tử vẫn quyết tâm lên đảo ?

Đồng Thiên Kỳ lần này thì không khỏi ngớ người, bất giác trầm nghĩ : "Khi còn trên Mai Hoa đảo, nàng dùng uy phong để ép ta phải hợp tác với bọn Kim Lệnh công tử, vậy mà giờ đây nàng tại lo lắng cho ta. Ngầm dùng thánh dược bỏ trong canh trị thương cho ta, rồi bây giờ lại ngăn cản chuyện ta lên đảo, ấy là tại vì sao ? Chẳng lẽ còn có một thế lực ghê gớm nào đã buộc nàng phải làm vậy?"

Nghĩ đến đó, trong đầu chàng bất chợt hiện lên khuôn mặt khả ố của gã thiếu niên họ Lăng một cách vô ý thức.

Chàng ngẩn mạnh đầu lên như định hỏi điều gì rồi lại thôi, cười thản nhiên nói:

- Nhan cô nương, lòng tại hạ đã quyết xin cô nương dừng thuyền

Một tia u oán uẩn khúc bỗng lóe lên trong đôi mắt vốn đẹp như tiên nữ của nàng, nàng trầm mặt nhìn chàng không dứt một hồi lâu mới thốt lên :

- Tôi có sự tôn trọng riêng tôi, Đồng công tử. công tử còn chờ tôi phải nói thêm gì chứ ?

Nói đến cuối câu giọng nàng nghẹn lại vội vã cúi đầu để che giấu đi hai giọt lệ châu ngần trong khóe mắt.

Đồng Thiên Kỳ nghe câu nói này không khỏi sửng người, đôi mắt vốn lạnh lùng của chàng giờ đây nhìn nàng bằng một sự cảm kích khác thường, phải một lúc lâu chàng mới buông ra một tiếng thở dài nặng nề, cũng vội quay người đi hướng khác, nói :

- Nhan cô nương, trên bước giang hồ của tại hạ đây là lần đầu tiên tại hạ nhận lấy ân huệ từ một người thi ân mà không muốn người khác biết, đó chính là cô nương. Tại hạ thân phận lẻ loi phiêu bạt không chốn về, nên không dám hẹn trước ngày báo đáp. Nếu như lần này Đồng công tử hạnh vận sống sót rời khỏi Cửu U Đảo, trời đất tuy bao la nhưng Đồng công tử luôn tin rằng chúng ta hội ngộ hữu kỳ. Tại hạ vốn không biết xảo ngôn lệnh sắc, lời chỉ vậy thôi. Nhan cô nương hành tẩu bảo trọng, cáo từ!

Lời nói vừa dứt chân đã nhún, thân hình chàng quả nhiên như cánh nhận biển rời khỏi con thuyền hoa lệ đáp xuống trên đầu một khối san hô cách thuyền chừng mười trượng, rồi từ đó lại nhún mình phóng đi tiếp. Chỉ sau mấy lần nhún mình, bóng hình chàng chỉ còn là một vệt khói mờ nhạt trong làn gió biển đen.

Nhan Ngọc Dung đang ngỡ người chết lặng nhìn theo chàng, đến lúc này chợt hồ như nhớ ra điều gì, sấn tới mấy bước thất thanh gọi với theo :

- Đồng công tử, chậm chân .

Thế nhưng Đồng Thiên Kỳ chân đã chạm lên đất liền của đảo, bóng chàng khuất hẳn trong màn đêm. Không biết chàng có nghe thấy tiếng gọi của nàng hay không, thế nhưng chàng đã để lại sau lưng chàng một bóng hồng đứng sững. Không biết từ lúc nào trên tay nàng đã nắm ngọn roi ngựa trắng muốt như ngọc, tay cứ mân mê mà đôi mắt xuyên bóng đêm nhìn lên cửa U Đảo đến chết cả người .

Thuyền đã dừng lại hẳn.

Thân hình thô kệch của ngũ Xảo Vân đã đến bên cạnh nàng từ lúc nào, kèm theo một giọng nói khàn khàn vang lên đánh thức nàng :

- Tiểu thư, chúng ta rời khỏi đây chứ ?

Nhan Ngọc Dung lắc đầu lệt lệt cách vô thức, đáp :

- Không, hiện tại tôi muốn lên đảo một chuyến !

- Tiểu thư, Lăng công tử sẽ phản đối! .

Giọng Xảo Vân thất thanh.

- Anh ta không có quyền xen vào chuyện của ta!

Giọng Ngọc Dung đành lại.

- Thế nhưng sự an nguy của lão gia ?

Nhan Ngọc Dung đến khi nghe câu này mới biến sắc mặt, môi mím chặt lại để cho hai giọt lệ châu tự nhiên thoát . khỏi khóe mắt lăn dài trên má phấn.

Trong bóng đêm, trên thuyền giờ đây đã cô thêm sự hiện diện của một người, đó chính là gã thiếu niên họ Lăng.

oOo

Nhắc lại Đồng Thiên Kỳ chỉ sau mấy nhún chân đã đặt mình lên Cửa U đảo. Chân vừa chạm đất thì một phản xạ tự nhiên, chàng đề tụ chân khí phòng bị toàn thân,

thế nhưng lúc này nhận ra mọi cảnh vật trên hòn đảo có cái hung danh “Cửu U” này thì không khỏi khiến chàng bất ngờ.

Vốn chàng nghĩ rằng, trên hòn đảo đơn độc lẻ loi giữa biển khơi, nơi mà giang hồ võ lâm truyền ngôn là đặt chân đến không có đường về này tất nhiên phải cứ tuần tra cảnh giới, hoặc cơ quan phòng bị đặc biệt. Thế mà, giờ đây chàng đã vào sâu trong đảo hơn hai ba chục trượng mà tuyệt nhiên không một động tĩnh, trong tiếng gió hú đêm không nghe thấy dù chỉ là tiếng cành lá xao động hay tiếng côn trùng nỉ non, toàn đảo tựa như là một đảo chết !

Đồng Thiên Kỳ quan sát kỹ hơn, chàng liền nhún mình nhảy lên đứng trên một cội đá lớn, vừa quét ánh mắt một vòng toàn đảo bất giác ngớ người

Bởi vì diện tích đảo không dưới mấy dặm vuông, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một ngọn cao phong nào vươn lên ngoại trừ những cột nham thạch hoặc những khối san hô bị sóng biển xâm thực tạo ra vô số lỗ lớn nhỏ mà thôi. Chỉ cần đảo mắt là có thể thấy khắp nơi trên đảo.

Không có bóng người, không có nhà cửa, không có cây cối chim muông, thậm chí đến những loài thảo mộc, côn trùng vẫn thường thấy ở những vùng hải đảo khác thì ở đây cũng không thấy. Duy nhất thấy được chỉ là những đốm lân tinh xuất khẩu là trên các khối quái thạch, trong màn đêm chẳng khác nào là những chiếc mắt quỷ dữ nhìn chăm vào người khác !

Đương nhiên những vật vô tri vô giác thì lại khác, xen lẫn trong những khối quái thạch thì lại là vô số xương xẩu trắng phếu, những chiếc đầu lâu lằn lóc đây đó với hai hốc mắt sâu thẳm của những ai đặt chân đến đây, lẫn trong đó còn có những thứ binh khí vẫn thường thấy giới giang hồ dùng đến, thẳng hoặc lại còn những ngư cụ. Đủ thấy trong đồng tượng tàn này chẳng những chỉ có người trong giới võ lâm bị hại, mà tất nhiên phải còn là những người ngư dân lương thiện bị sát hại oan uổng.

Nhìn đồng xương tàn với những ánh lân tinh ẩn hiện bên những khối nham thạch, bất giác một luồng khí lạnh chạy theo eo sóng lưng chàng khiến chàng có chút gì hoảng sợ. Trong màn đêm huyền hoặc tựa hồ như chàng nhận ra những khuôn mặt ngư dân vô tội trong giây phút ly biệt vợ con, những cánh tay chơi vơi cố với tới chàng kêu cứu tuyệt vọng...

Một cỗ khí nóng hừng hực bốc lên trong lòng xua tan đi cái cảm giác lạnh lùng kia, trong đôi mắt chàng hần lên. những tia gân máu hần sát khí, mắt chàng ngưng lại ở khoảng không đen tối trước mặt, miệng lẩm bẩm như nói với một thế lực đen tối vô hình : "Quả là một bọn tàn ác vô nhân tâm, đến những người lương dân vô tội cũng không tha !"

Theo một tiếng nói lạnh như băng, ánh mắt rực lửa ngược lại quét toàn đảo sục tìm. Vẫn chỉ là những đốm lân tinh lập lòe trong gió biển, tuyệt nhiên không có bóng người.

Chàng nhún chân phi đứng trên một . cột đá khác, đưa ánh mắt không định hướng nhìn khắp đảo, nhiên hậu lại phòng người đi ...

Hắn đã vào canh hai Đồng Thiên Kỳ phóng hết khắp đảo mấy lượt, nhưng trước sau vẫn chỉ là tiếng sóng biển vỗ bờ, thủy triều dâng lên sóng đùa trên những chiếc xương trắng hếu, đập vào bờ đá kêu lách cách trong tiếng gió hú khiến cảnh đảo càng trở nên hoang vu ghê rợn hơn.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ phóng vào giữa trung tâm đảo, quét mắt nhìn chàng bất chợt bắt gặp một khoảnh đá lớn bằng phẳng khác thường. Hiển nhiên lúc này mới nhận ra một vật đầu tiên có bàn tay con người đụng vào, khoảng đá rộng ước chừng năm trượng vuông, xung quanh là những cột đá dựng đứng lên thư hàng rào, dưới chân các cột đá vẫn là cảnh những chiếc đầu lâu lẫn lóc.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt cảnh giác một lượt bốn phía, do dự mấy giây rồi khẳng khái phóng người xuống trường đá han chàng không quên ngâm vận công đề khí phòng hộ toàn thân.

Khi hai chân chàng vừa chạm nền đá thì đột nhiên một tiếng tiêu cao vút vang lên xé tan màn đêm hoang vu tịch tĩnh trên đảo. Hiển nhiên trên đảo không phải hoàn toàn không có cài đặt cơ quan cảnh báo, chẳng qua chàng không thể phát hiện ra mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhất thời hơi khựng người, nhưng chỉ là thời gian của cái tích tắc Trên môi chàng hiện nụ cười nhạt đầy khinh bỉ, rồi cứ bước tiến lên phía trước vẻ hiên ngang, đột nhiên...

Một tiếng cười lạnh lùng như ma trớ quỷ sứ vọng về từ địa ngục cất lên đúng ngay sau lưng chàng, gần như cùng lúc tiếng cười vang lên thì tiếng tiêu cảnh báo mới chấm dứt hẳn.

Chàng dừng chân gại, buông tiếng lạnh lùng nói :

- Quý bằng hữu, cuối cùng thì cũng lộ diện rồi ư ?

Dứt lời, mới từ từ quay người, ánh mắt theo bản năng truy tìm theo hướng vừa phát ra giọng nói quỷ sứ kia.

Chính tại lúc chàng quay người, thì một tiếng cười lạnh sồn ọc lại vang lên đúng sau lưng chàng.

Đến lúc này thì trong lòng Đồng Thiên Kỳ thoáng chút xao động, chàng biết tiếng cười kia đột nhiên là của người chứ không phải là ma quỷ. Thế nhưng con người này có một công phu khinh công cực nhanh khiến người ta thực khó tin, bởi vì trước lúc tiếng cười kia phát ra thì chàng vẫn không hề nghe được dù một tiếng lướt gió nào.

Trong lòng hơi chấn động, thế nhưng mặt không chút biểu lộ. Lúc này thì chàng đã nhận ra người đứng trước mặt mình, chàng tuy không tin ma quỷ nhưng lúc này đây nhìn đối phương tựa như pho tượng đá thì cũng không khỏi giật mình.

Chỉ thấy đối phương là một người đầu lớn như chiếc đầu, vậy mà tịnh không hề nhìn thấy một mảnh thịt lồi ra, bởi vì lấp cả khuôn mặt và chiếc đầu lớn khác thường là một đầu tóc trắng bạc bù xù và bộ râu mọc loạn xạ tua tủa che kín. Dưới hai cánh mũi lồi ra hai chiếc răng nanh, hai hố mắt sâu thẳm chẳng khác gì hố mắt của những chiếc đầu lâu.

Những người yếu bóng vía chỉ e ban ngày mà nhìn thấy cũng phải sợ đến hồn tiêu phách tán.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn đối phương thân hình dư bề ngang mà thiếu chiều cao một lúc, lạnh giọng lên tiếng :

- Chư vị bằng hữu, Đồng mỗ đột nhiên vì các người mà đến đây, các người cũng vì Đồng mỗ xuất hiện tại đây mà lộ thân. Chúng ta hôm nay, thế tất một mất một còn khỏi phải nhiều lời, chư vị chuẩn bị cho !

Quái nhân ngửa mặt lên trời buông một tràng cười kinh dị, rồi bất thần đưa hai bàn tay từ từ ra trước, những ngón tay dài khô queo như que củi vừa cong lại vừa vang lên những tiếng răng rắc, những chiếc móng tay dài cả gang chĩa về phía trước, đúng là những bàn tay quỷ, mười ngón tay là mười chiếc móc câu sắc mà có thể móc hết tim gai đối phương bất kể lúc nào. Quái nhân tay chĩa về trước, đôi chân bắt đầu lê từng bước xem ra nặng nề tiến về phía Đồng Thiên Kỳ. Duy chỉ có tiếng cười hắc hắc lạnh như băng, tuyệt thiên không có thêm tiếng nói nào.

Đồng Thiên Kỳ ngưng ánh mắt lên lòng nhìn quái nhân, nói :

- Tôn giá nếu như mượn vẻ quỷ quái yêu ma để đối phó với Đồng mỗ thì tôn giá thực chẳng thông minh tí nào.

Quái nhân vẫn không dứt tiếng cười ma quái thì chúng vẫn không lên tiếng.

Bấy giờ khoảng cách giữa song phương đã rút lại rất ngắn, chỉ còn cách nhau chừng năm sáu xích mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt, buông tiếng lãnh bạo :

- Tôn giá nếu như chệch khoảng cách còn quá xa thì nên tiến thêm vài bước nữa !

Đồng Thiên Kỳ nói đến đó thì quái nhân lại tiếp tục bước gần đến chàng thêm hai xích nữa. Khi tiếng nói cuối cùng của Đồng Thiên Kỳ vừa dứt thì đột nhiên bóng quái nhân hoa lên, mười ngón tay như mười móc câu đã nhanh như chớp chớp đến trước ngực chàng.

Cực nhanh gần như chỉ là bóng u minh tịnh độ .

Quái nhân trước lúc hiện thân trước mặt Đồng Thiên Kỳ, hiển nhiên không biết Đồng Thiên Kỳ là ai. Cho nên lúc này ra tay là tàn bạo và nhanh chóng không tưởng. Quái nhân vừa ra tay, thấy đối phương trước mắt là Đồng Thiên Kỳ, vậy mà trong sát na nhận ra đối phương chưa biết phản ứng như thế nào, thực hoàn toàn khác với lời truyền ngôn trên giang hồ về Đồng Thiên Kỳ. Bất giác tiếng cười quái nhân trở nên cuồng ngạo đắc ý, mười móng vuốt sắc đã thấy sắp xé nát ngực chàng ra...

Nào ngờ... "vù" một tiếng, hai bàn tay quái nhân chộp vào khoảng không tối đen trước mặt. Thiếu niên anh tuấn kia không biết tự bao giờ không còn ở đó nữa, mà đến bóng chàng đi đâu quái nhân cũng không kịp nhận ra ! .

Đến lúc này, quái nhân mới tin lời Đảo Chủ là không giả. Thân hình còn lơ lửng trên không , theo bản năng quái nhân quay phắt người lại...

Chính ngay trong chớp mắt đó, thì một cỗ kinh lực mạnh như Thái sơn ập đến trước ngực gã.

Sự việc đột biến quá nhanh, nên thấy cỗ kinh lực đã ập trước ngực vô phương né tránh, hướng gì lúc này quái nhân vừa xoay người chưa có thể. Chỉ thấy trong hố mắt sâu thẳm từ cái đầu to tướng kia hần lên hàn quang, đôi tay trào lập tức biến thành song chưởng trực tiếp nghênh chiêu.

"Bình..." một tiếng, kèm theo trong tiếng nổ tảng đá bị khoét từ nền đá bay tứ tán, đồng thời những đám khô cốt cũng bốc bay lên trắng cả một vùng. Thân hình Đồng Thiên Kỳ có chút lay động nhẹ, chàng trong lòng không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ : "Công lực người này chẳng ngờ lại thâm hậu đến thế xem ra không thua kém mấy với Đảo Chủ. Gã ta tất nhiên chẳng phải hạng vô danh tiêu tốt, như vậy đủ thấy Cửu U Đào đúng là nơi long đàm huyết hổ

Quái nhân thân hình chao đảo phải thoái liền mấy bước mới trụ vững, tuy là nhất thời nhất thế nên khó đo lường đối phương, nhưng chỉ nhìn cũng đã phân hạ được cao thấp Từ trong hố mắt sâu thẳm hần lên nét kinh hoàng pha lẫn nộ khí cứ chăm nhìn lên mắt Đồng Thiên Kỳ, hồi lâu mới cất tiếng :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là người thứ hai từ khi lão phu đặt chân lên đảo này cho đến bây giờ khiến cho lão phu khai khẩu nói chuyện.

Đồng Thiên Kỳ và lão quái nhân lúc này đã thay đổi phương vị cho nhau, cho nên lúc này chàng còn nhận ra sau lưng lão quái thân xa xa còn có một nhân vật quái đản khác. Lão già có đầu tóc đỏ hung, da mặt cũng ửng đỏ, trên đôi mắt đầy gân máu kia tựa hồ như không có lấy một cọng lông mày, lò ra bên ngoài chiếc miệng đỏ như máu là hai chiếc răng nanh dài nhọn trắng phau. Đã vậy trên người lão lại vận chiếc trường bào màu huế dụ, nên toàn thân lão từ đầu đến chân chỉ là một khối đỏ chói. Lúc này, trong đôi mắt bất huyết của Hồng phát lão nhân cũng không khỏi lộ nét kinh ngạc nhìn chằm vào Đồng Thiên Kỳ.

Khi Đồng Thiên Kỳ vừa bắt gặp con người này thì tâm đầu chàng chấn động mạnh, bất giác buột miệng la lên :

- Hắc Thần, Huyết Sát ?

Hai lão quái nhân nghe chàng gọi lên như vậy thì cũng ngớ người, trong hố mắt sâu hoắm phát ra hàn quang, lạnh giọng :

- Nhóc con chẳng lẽ ngươi lại nhận ra được bọn lão phu, nhưng tưởng cha của ngươi phải là một trong những oan hồn quỷ khốc dưới chưởng lực của bọn lão phu

Đồng Thiên Kỳ trắng mắt hàn lên sát khí, cười lạnh nói :

- Vừa khéo ngược lại, nhì vị từng là một trong những bọn hung sát mà năm xưa trưởng bối Đồng mỗ nhân trong một lúc thiện niệm khởi lên mà đã tha chết cho .

Loạn phựt lão quái nhân là Hắc Thần vừa Nghe thế thì cất tiếng cười cuồng ngạo

- Khục khục... Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi đã nhận ra bọn lão phu là ai, mà còn buông tiếng khoa trương phách lối thì e là ngươi đã nhầm đối tượng rồi đấy ! Khục khục... .

Cuối câu nói là tràng cười quái dị đến chói tai.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép buông tiếng cười khinh bỉ :

- Giả sử trí nhớ của nhị vị còn chưa tồi, thì Đồng mỗ chỉ cần nhắc đến một người , tự nhiên nhị vị biết ngay lời Đồng mỗ là không giả

Hắc Thần giọng trầm lại nói :

- Nhóc con, nói đi. Nếu như lời ngươi... Hắc hắc... thì đêm nay trên Cửu U Đảo coi như chốn gửi hồn của ngươi !

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng cười tàn khốc :

- Ý huyết tẩy Cửu U Đảo của Đồng mỗ đã quyết, các vị có kháng cự thì cũng chỉ là chuyện Đồng mỗ đã nghĩ đến. Những lời khoa ngôn "ta sống người chết" ở đây chỉ là vô ích, thế nhưng Đồng mỗ cũng muốn nhắc đến một người đó là .

Đột nhiên chàng dừng lại tại đó, bọn Hắc Thần, Hồng sát không che nổi kinh hoàng trong ánh mắt, vội vàng thét:

- Nói đi, ai ?

- "Huyết Kiếm Thủ" Vân Không .

Đồng Thiên Kỳ buông từng tiếng lạnh lùng.

Thần thái cao ngạo của hai lão quái trong nhất thời biến mất, thay vào đó là vẻ lúng túng hồ thẹn và chút hung tàn. Hồng Sát bất thần phóng đến kề bên Hắc Thần, gầm lên một tiếng như trời long lở đất, thét hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là gì của lão ta ? Lão con lừa kia hiện tại ở đâu, nói nhanh ? .

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng cười lạnh như băng, nói :

- Đồng mẫu là người chí thân của Vân Không lão nhân gia, nhị vị bất tất đi tìm người, mọi món nợ ân oán đều do Đồng mẫu thanh toán

Gương mặt vốn đỏ gay của Huyết Sát nhất thời sạm lại, trầm giọng :

- Con lừa già đó đã trở thành người thiên cổ rồi sao ?

- Hừ, Vân Không lão nhân gia cũng không về trời trước khi hai vị hoàn thành tại đây đâu Năm xưa bọn vô sỉ các người đã xảo ngôn thề thốt sẽ cải tà quy chính có vậy hai cái mạng chó các người mới tồn tại đến giờ này. Chẳng ngờ không những không cải tà quy chính mà còn chấp cánh cho hùm, lén ẩn ở đây để hoành hành bạo ngược, giết hại ngư dân lương thiện. Ha ha... lưới trời lồng lộng, quyết không khe hở, hai vị hẳn không thể ngờ rằng cánh tay của Huyết Kiếm Thủ lại vươn tới tận Cửu U Đảo này chứ ? .

Hai đôi mắt quỷ của bọn Hắc Thần, Huyết Sát nhất tề ngưng lại trên tuần diện của đối phương, buột miệng la lên :

- Sao ? Người là Huyết Kiếm Thủ ?

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên đưa tay vào ngực rút phắt ra chiếc "Chấn Thiên Lệnh" năm xưa chấn động võ lâm, giơ cao lên uy dũng và tàn khốc nói :

- Hai vị nhận ra vật này chứ ?

Vừa dứt câu hỏi, "Thục" một tiếng, chiếc "Chấn Thiên Lệnh" cắm sâu vào nền đá ngay trước mặt bọn Hắc Thần, Huyết Sát cách chừng ba xích. Đồng thời thân hình chàng tiến lên hai bước đầy uy lực

Hai lão quái nhân mắt vừa chạm vào chiếc "Chấn Thiên Lệnh" bất giác giật thót mình không tự chủ được thân hình tự nhiên thoái lui sau ba xích gần như cùng lúc cả hai thốt lên "Chấn Thiên Lệnh" thế nhưng với những nhân vật từng trải giang hồ như

hai lão quái nhân này thì sự chấn động tâm thần chỉ là một chút thoáng nhanh qua trong sát na, Huyết Sát ngửa mặt lên trời cười một tràng dài lạnh lạnh nói :

- Hắc hắc... Chúng ta ẩn đến Đông Hải cốt yếu là tìm con lừa già đó để rửa mối hận năm xưa. Hắc hắc... chẳng ngờ gặp nhóc con người ở đây, đúng là “oan gia lộ hẹp”, giết nhỏ thì lớn tự thò đầu ra, chẳng phí sức chúng ta !

Đồng Thiên Kỳ lại bước đến trước mặt bọn quái nhân cách ngoài ba xích, buông một tiếng cười ngạo nghễ và tàn bạo :

- Hai vị tiến lên đi ?

Hắc Thần cất lên tiếng cười lạnh lẽo như truyền về từ cõi u minh : .

- Đồng Thiên Kỳ, nếu như người nghĩ chuyện đem ngọn “Phá Thiếc Thoa” của con lừa già năm xưa kia ra dọa người thì coi như người nhầm rồi đấy ! Đến như con lừa già kia lộ diện còn chưa dám bảo chúng ta vào đi... hừ, người xứng sao ?

- Oai lực của Chấn Thiên Lệnh từ nay sẽ trùng chấn hưng trong tay Đồng mỗ, hai người hãy vào đi!

Dứt lời thì bước chân cũng dừng lại, đứng sừng sững hiên ngang ngạo nghễ.

Hắc Thần quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt Huyết Sát thị ý, lạnh giọng nói :

- Nhóc con, trong bọn lão phu hai người người chọn một !

Sát cơ đã ẩn hiện trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ, mày kiếm nhíu lại thành chữ “nhất” quát lớn :

- Đồng mỗ quyết chọn ca hai !

Chưởng theo lời mà xuất, một chiêu “lực hoán cuồng lăng” thế như lôi đình giáng áp, áp xuống tử huyết trên thân thể hai lão quái nhân.

Hắc Thần, Huyết Sát năm xưa võ công đã làm chấn động người trong giang hồ, giờ đây vì rửa mối nhục bại thủ năm xưa mà trùng xuất Đông hải, tự nhiên công lực võ học của cả hai phải vượt qua Huyết kiếp Thủ Vân Không năm xưa, nếu không thì bọn họ há dám tự tìm đến Vân Không để rửa hận hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu đầu đột nhiên biết không dễ đánh hạ đối phương, cho nên thấy hai bóng quỷ tản ra hai bên thì chàng liền lướt người hoán đổi vị trí, đồng thời thâm hồi chưởng lực còn nhanh hơn cả thân pháp. Đánh ra thì dễ, nhưng thâm vào thì chẳng dễ tí nào. Nhưng với hạng võ công thuộc cảnh giới thặng thừa như Đồng Thiên Kỳ thì chỉ là chuyện trở bàn tay mà thôi ?

Song, chuyện không như ý người liệu định. Gần như đúng lúc Đồng Thiên Kỳ hoán vị thâm chưởng, thì từ hai bên tả hữu hai cỗ kinh lực mạnh như hai trái núi áp đến, vừa nhanh vừa kỳ ảo không tưởng.

Đồng Thiên Kỳ quả thực hơi có chút coi thường đối phương, lúc này thoáng chút giật mình. Thân hình theo bản năng lướt nhanh về trước ba bộ, ý muốn chuyển thân phá chưởng ứng phó như vậy sẽ tránh xước trực diện đối đầu với địch nhân. Nào ngờ hai cổ kinh lực hai bên tả hữu đang áp đến như hình với bóng, bám theo người chàng.

Đồng Thiên Kỳ chấn động trong lòng, nghĩ nhanh : "phải rồi, năm xưa chỉ vì bọn họ thân pháp chậm hơn Vân không cho nên mới bại thủ. Giờ đây thân pháp quá dị nhanh không tưởng này của họ nhất định được tinh luyện và nghiên cứu kỹ, mục đích là để đối phó với Huyết Kiếp Thủ . Trong đầu nghĩ vậy thì thân hình của chàng đã thay đổi phương vị đến ba lần. Thế nhưng thủy chung vẫn không sao dứt bỏ được hai cổ kinh lực đang áp tới.

Nếu đứng bên ngoài sẽ không nhìn thấy ngoài ba bóng người như ba ngôi lưu tinh hoán phương vị liên tục. Hết phóng lên lại rơi xuống, tiếng áo lướt gió ào ào, dư phong phát mạnh, chốc chốc cuộn tung lên những chiếc xương trắng phau chung quanh đấu trường.

Đồng Thiên Kỳ từ chủ động trở thành bị động, đã thay đổi phương vị đến cả chục lần mà không sao thoát khỏi kinh lực truy sát theo hai bên. Đúng lúc ấy Hắc Thần có chút ngạo mạn đắc ý cười lên một tiếng, nói :

- Hắc hắc... con lừa già Vân Không năm xưa thân pháp hẳn kém xa thằng nhóc con này, nhiều năm lại đây thân pháp lão ta tưởng phải thăng tiến rất nhiều. Thế nhưng ... hắc hắc, thế mà cũng không thoát nổi tay bọn ta thì

Huyết Sát cũng đắc ý không kém :

- Khục khục... Chúng ta trước hết bắt sống thằng nhãi này, dày xéo hẳn cho hả lòng phần hận tích tụ mấy năm nay i

Giữa huyết mi tâm của Đồng Thiên Kỳ phút chốc ửng đỏ lên như phún huyết.

Vừa lúc ấy, Hắc Thần đột nhiên hét lớn:

- Sát chớ nương tay !

Tiếng quát vừa dứt thì thân hình lão đột nhiên hoa lên rồi thay đổi phương vị từ trái qua phải, cứ vòng theo người của Đồng Thiên Kỳ mà lướt tới như một bóng ma, đồng thời hai tay vận mười thành công lực vào song chưởng áp đảo chàng .

Gần như cùng lúc Hắc Thần thay đổi thân pháp biến ảo kỳ diệu, tựa hồ như là đỉnh cao của thuật khinh công của lão ta, thì Huyết Sát cũng bung mình vọt ra ngoài vòng chiến cách chừng ba trượng, hai tay ngưng tụ kinh lực chờ phát động.

- o O o-